

- ב. יש להסתפק בשוחט פסח בשאר ימות השנה לשם חולין, האם נעקר בזה ונכשר אם לאו. ולדעת הרמב"ם שהשוחט פסח בזמנו לשם חולין פסל, מסתבר שנחשבת זו עקירה להכשיר (עפ"י קרן אורה להלן יא:).
- ב. מותר הפסח קרב שלמים; בין שעברה שנתו של הקרבן [וכבר אינו ראוי לפסח לעולם], בין שעבר זמנו, בין עברו שניהם.
- א. אם נדחו בעליו לפסח שני והקרבן ראוי לכך – צריך עקירה, ואם נשחט בסתם הריהו פסח שלא בזמנו ופסול. אבל אחר פסח שני הריהו נעשה שלמים ממילא. ויש דעה אחת (בפסחים עג:) שאפילו בכגון זה צריך עקירה (עפ"י תוס').
- ובעברה שנתו כתבו התוס' (בפסחים ב: ד"ה ורבי) לדברי הכל כשר בסתם, שעברה שנתו היא עקירתו. ויש סוברים שאפילו שחטו לשם פסח כשר, כשלמים ששחטם לשם פסח (עתוס' ותורי"ד פסחים סד. ואין הדבר ברור – ע"ע גליונות קהלות יעקב יומא סג.).
- ב. עברה שנתו, אפילו שחטו בי"ד בניסן – הרי הוא שלמים, שהרי אינו ראוי לפסח (רמב"ם).
- ג. לדעת התוס' (כאן ובפסחים עא), אע"פ שמותר הפסח דינו כשלמים לענין מצוות השלמים כנ"ל, אינו נאכל לשני ימים כשלמים אלא ליום ולילה בלבד. ובדעת הרמב"ם נקטו אחרונים (קרן אורה; מנחת חינוך קמב, בקומץ המנחה) שגם לענין זמן אכילתו דינו כשלמים.

דף ט

- טו. מה דין חטאת-חלב באופנים הבאים:
- א. שחטה לשום חטאת של חטא אחר.
  - ב. שחטה לשום חטאת שאינה באה על חטא, כגון חטאת נזיר, מצורע, חטאת הנשיאים.
  - ג. שחטה לשום קרבן חטאת 'עולה ויורד'.
  - ד. שחטה במחשבה שיתכפר בה אדם שכבר מת.
  - ה. שיתכפר בה אדם שחייב חטאת של חטא אחר.
  - ו. שיתכפר בה אדם שחייב חטאת שאינה באה על חטא (כנ"ל).
  - ז. שיתכפר בה אדם שחייב חטאת על טומאת מקדש וקדשיו.
- א. אמר רב (רבא): חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם, או לשם חטאת עבודת כוכבים – כשרה (וי"א אף עלתה לשם חובה. ע' במובא לעיל ז). ורב אחא בריה דרבא אמר משמו: פסולה.
- א. הרמב"ם פסק לפסול. ודוקא כששחט חלב לשם דם וכיו"ב, אבל חלב לשם חלב אחר – כשר (פסוה"מ טו,ו; שגגות ג. וע"ע לעיל ז). ובפסקי הרי"ד משמע שפסק להכשיר (כפי שהעיר המהדיר שם).
- ב. חטאת נזיר לשם חטאת מצורע וכד' – נראה שגם זה תלוי בשתי הדעות הנ"ל (עפ"י חזון איש. ונראה לכאן שחטאת נזיר לשם חטאת חלב – פסולה).
- ב. שחטה לשם חטאת שאינה באה על חטא, כגון חטאת נזיר ומצורע (ולכאורה נראה שה"ה לשם חטאת יולדת) – פסולה, שחטאות אלו דומות לעולות, והרי כאן שינוי קדש.
- כן הסיקו בסוגיא על פי מה שהוכיחו שאין לדרוש זאת תורת החטאת – תורה אחת לכל החטאות. ואולם ישנה דעה שלפי רבי שמעון למדים דרשה זו. ולפי זה נראה שכשרה, וכמו שאמרו בתחילה בשם מבוג. (עתוס').

ג. שחטה לשם חטאת טומאת מקדש וקדשיו; רבא נסתפק בדבר, שמא נחשב שינוי קדש מפני שזו קבועה וזו ב'עולה ויורד', או שמא כיון ששניהם ב'כרת' אין זה שינוי. ואילו לפי רב אחא בנו ודאי פסולה, ולדבריו רבא לא נסתפק בדבר זה.

משמע שהשוחט חטאת חלב לשום חטאת דשמיעת קול ושבועת ביטוי, אפילו לדעה ראשונה פסולה, שהרי אינן קבועות ואין שם כרת.

ד. שחטה שיתכפר בה אדם שכבר מת – כשרה, שאין כפרה למתים והרי זה אינו 'מחויב כפרה כמותו', הלכך אין בזה פסול ד'שינוי בעלים'.
להרמב"ם – לא עלתה לחובתו.

ה. שחטה שיתכפר בה אדם אחר המחויב חטאת – פסולה משום 'שינוי בעלים'.

ו. חשב שיתכפר בה אדם המחויב חטאת נזיר, חטאת מצורע וכד' – כשרה, שהרי זה כשוחט על מי שחייב עולה, שאינו בגדר 'מחויב כפרה כמותו'.

ז. חשב שיתכפר בה מי שמחויב קרבן עולה ויורד – ספק (רב אחא בריה דרבא – משמו). ועלה ב'תיקו'. ומשמע לכאורה שלשם המחויב חטאת ד'שמיעת קול' או ביטוי שפתיים – כשרה, שהרי אין זה בכרת וגם אינה חטאת קבועה.

דף י

טז. מחשבות פסול בקדשים (שינוי קדש; שינוי בעלים; 'חוי' לזמנו' ו'חוי' למקומו') – מה דינן באופנים דלהלן?

א. חשבן בשחיטה בלבד.

ב. חשב בשחיטה לעשות הזריקה או הקטרת החלבים בפסול, (אבל השחיטה עצמה היתה במחשבת הכשר).

ג. חשבם בשעת עבודות הקרבן – ואכלו.

א. חשב בשעת השחיטה על השחיטה מחשבת 'חוי' לזמנו', 'חוי' למקומו' או לשם אדם אחר – כשר. ואילו בשינוי קדש – פסול בחטאת ובפסח. ובשאר הזבחים – כשר ולא עלה לחובה.

כמובא למעלה, ברמב"ם משמע שגם בשינוי בעלים פוסל. וכבר תמחו עליו מסוגיתנו, והסברים שונים ניתנו לשיטתו.

ב. חשב בשחיטה לעשות הזריקה או ההקטרה בפסול; –

במחשבות 'חוי' לזמנו' ו'חוי' למקומו' – פסול.

בשינוי בעלים, חשב על הזריקה – פסול. על ההקטרה – כשר.

בשינוי קדש – לר' יוחנן ורב נחמן, וכן הסיק רבה, וכן סייע רב אשי (וכן הלכה) – חישב על הזריקה פסול בחטאת ובפסח, ש'מחשבין מעבודה לעבודה'. ולריש לקיש – כשר. חישב על ההקטרה – לדברי הכל כשר.

א. אין הפרש אם חשב בשעת שחיטה או בקבלה (משנה למלך ועוד).

ב. חשב בשחיטה על קבלה או הולכה לעשותן שלא לשמן – כתבו התוס' שאינו פוסל, כיון